

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 33

Dissabte, 30 de juny del 1979

Preu: 25 ptes.

La corbata amb nusos

Alerta

Dia 24 de juny de 1979. Diumenge. Dos quarts de sis de la tarda. Estic ordenant els paperots de la setmana. Aquesta acumulació m'impedeix de començar. Mentre decideixo per on enceto el tros, veig passar carrer enllà la gent endiumenjada, no hi falta qui amb rostre vermell pel sol de platja, porta lleganyes de sarau als llagrimers.

A l'estiu tothom fa la viu-viu, potser només això. És una bona ocasió per a col·locar-nos el que calgui i el que vulguin. A l'hora de l'embotiment pot passar tot això. I nosaltres, als llims!

Posats a remarcar coses que han passat i que crec que són nuoses en trobo tres o quatre:

La TVE comença a passar el serial «HOLOCAUST»

A Madrid, per l'Estatut pinten bastos. Aquesta vegada qui farà de llevadora pel nou nat?

Davant les cambres de televisió és assassinat el periodista americà Bill Stewart.

Incontrolats a una manifestació de l'extrema esquerra a Barcelona.

Veig que sense voler m'esllavisso cap al tremendisme.

Si només fos per una mica d'alerta entre els lectors, admetria la passada

Cal tenir-ho present. La primera part de l'Holocaust ens ho recorda:

Les raons psicològiques de la massacre només s'expliquen en una situació d'embotiment col·lectiu.

L'endemà d'una revetlla d'estiu.

J. Argullol Jo

EDITORIAL

Un autèntic repte

A principis de setmana al Congrés de Diputats de Madrid, ha quedat tancat el termini de presentació d'esmenes i desacords als Estatuts Basc i Català.

Pel que es veu, els Projectes d'Estatut han estat declarats cuca fera oficial i tothom s'hi ha vist en cor, fent-los objecte de l'estocada nacional.

Els lídiadors oficials han estat els grups parlamentaris: UCD ha clavat 59 estocades (desacords), Coalició Democràtica, només sis. Unión Nacional, tretze —mal número—. El Partit Regionalista de Aragó, 24 cops de sabre i el Partit Socialista d'Andalusia, tres esmenes.

Els ajudants i subalterns, a càrrec de certa premsa, han començat d'assajar la feina.

Si la cosa va com es presenta, a l'hora de la veritat hi hauran moments de gran tràngol.

Això, però, no es pot frivolitjar.

Al llarg de la setmana hem sentit les veus responsables de Catalunya que ponderaven el trauma que es pot crear al país, de prosperar aquestes actituds discordants i profundament immobilistes.

La proposta que representa els Estatuts tal com han estat presentats, signifiquen un avenç, i ningú no té dret a tancar les portes del progrés en nom de res.

D'entre aquestes veus responsables hi hem trobat a faltar la contradicció de les veus dels grans partits estatals, forces reals d'oposició i que han obtat per no presentar desacords ni sumar-se a la mascarada. D'ells n'esperem, però, una actitud eficaç a l'hora de la veritat.

Un responsable, no únic, però de talla, és el partit del Govern. Una solució assenyada en aquesta qüestió pot fer oblidar-nos el mal que pateix i convèncer-nos que realment no és una menja reescalfada amb restes del passat.

Hem de recordar a tothom, humilment i sincera que els Estatuts són una tasca de govern i cal demostrar-ho.

Amb conjuracions màgiques i viscerals com les que hem viscut aquestes darreres setmanes preludi d'una gran diada parlamentària, no es pot arreglar res ni menys un país, no pas poc dissortat.

L'Alcalde, consellers i personatges del poble «es retraten»

A les pàgines centrals

Bústia

Sorolls i més sorolls

L'Ajuntament té la paraula

Fa uns dies que vaig llegir a una revista científica que el soroll xifrava el coeficient més elevat en el perjudici de la salut humana. Uns dies més tard llegeixo a «La Vanguardia» del dia vint-i-quatre de juny, que l'Ajuntament de Barcelona emprèn una seriosa campanya contra els sorolls de nit. Ho celebren.

A la nostra ciutat el soroll és excessiu: enumeració, proliferació de discoteques i Pubs en llocs cèntrics, motocicletes a dojo, lladrucs de gossos i molts d'altres.

La motivació d'aquests sorolls té, òbviament, dues vessants. L'una és la inexistència d'una cultura cívica que faria entendre a cada persona quina hauria de ser la seva actitud envers els altres. La solució d'aquesta, reconec que pertany a l'evolució cultural i per tant és a llarg termini. La segona, està representada per uns senyors que amb el desig de guanyar-se la vida generosament, obren establiments en els quals el brogit dura fins a tardanes hores; el veïnat no dorm i ràbia, no sabent de quina manera poden realitzar el descans, neces-

sari aquest, per la salut i per l'atenció al treball que quotidianament han de realitzar. També sobresurten els «motoristes de barri» que surten del seu anonimament accelerant les motos fins que el cor els diu prou. La solució d'aquesta pot ésser immediata: sols cal que l'Ajuntament prengui les mesures del cas.

Ja sé que hi ha qüestions de molt interès a resoldre dins els Ajuntaments però el què queda exposat és de primer ordre, tant com el pugui tenir una manca de tresoreria o bé els passius a afrontar. Prefereixo uns ciutadans pobres que tarrats, ja que els cabals es poden aconseguir un moment o altre, mentre que els segons sols esperen la malaltia i el desconhort.

Ho solucionarem?

FOC

País Valencià

Sempre ens hem sentit identificats amb la personalitat nacional del País Valencià, però en tot el llarg de més de cinquanta anys, mai com ara, i en aquests darrers tres anys, no hem vist combatuda amb tanta duresa la defensa de la seva identitat nacional.

Cal posar de relleu que aquesta ofensiva ha anat exacerbant-se a mesura que la descoberta d'aquesta identitat anava produint-se dintre uns àmbits cada ve-

gada més amplis, des de totes les seves comarques, com en els sectors més populars i en les generacions més joves.

Aquesta recuperació valenciana l'hem pogut contrastar d'una manera evident cada una de les moltes vegades que hem assistit a actes ben diversos i majoritàriament populars.

L'actual agressiva actitud contra la valencianitat creiem que és una desesperada reacció per part d'aquells que en la seva «feina» de castellanització del País Valencià posen en evidència amb els seus actes, la confessió que van perdent el tren del seu objectiu.

Creiem cegament en la raó i la vitalitat amb què el País Valencià defensa aquesta raó, i considerem inadmissible que des d'ací els catalans del Principat contemplin tan negligentment el que allí passa, quan ningú no pot ignorar que la lluita dels valencians té gran transcendència per nosaltres.

La nostra vinculació amb el País Valencià té una norma ben clara i definida per Pompeu Fabra: que els valencians siguin ben valencians i com més valencians siguin més a prop nostre es trobaran.

Amb aquestes paraules Mestre Fabra ens senyalava clarament la comprensió i l'adhesió als qui des del País Valencià van recuperant amb el seu esforç aquesta identitat.

Joan Ballester Canals

Confieu-nos les vostres vacances

Sortides exclusives amb places limitades

Alghero

8 i 15 dies sortides tots els dimarts des de 21.300 ptes.

Italia

10 dies Autocar i Canguro sortida 5 d'agost 34.900 ptes.
Sortida des de Granollers

Thailandia

10 dies sortides 23 de juliol, 1 i 22 d'agost 62.000 ptes.

Méjico

8 dies sortides setmanals des de 48.800 ptes.

Polinesia

15 dies sortida 7 d'agost 186.324 ptes.

Si el seu viatge no està inclòs entre els esmentats

¡Consulteu-nos!

Viajes

"INTERNACIONAL EXPRESO", S. A.

Plaça José Antonio, 16 - Telèfon 870 03 45 - GRANOLLERS

Ratlles breus

Tancar diaris

Els treballadors dels diaris de comunicació estatal, liquidats pel govern d'UCD es resisteixen al seu tancament i pensen iniciar accions legals contra l'Administració. Hi ha moltes coses a dir sobre aquest tema. En primer lloc, per què s'ha negat l'oportunitat a periodistes i treballadors de fer una cooperativa autogestionària dels diaris tancats? D'altra banda el ministre Clavero ens parla de costos fins de 250 pessetes de cada exemplar d'alguns dels diaris. Per què no parla de les pèrdues fabuloses de TVE? I de les emissores de ràdio? Fóra molt important que el govern es desféu —no tancar— de TOTS els mitjans de comunicació: premsa, ràdio i TELEVISIÓ. I que respectés la llibertat d'expressió, els principis constitucionals: els qui vulguin crear diaris, emissores de ràdio i canals de televisió que ho facin, i la competència professional farà que millorin els mitjans com ha passat amb la ràdio i la premsa. Tancar diaris i obrir diaris, instaurar estructures afucinant per controlar la informació de la televisió i prohibir el naixement de noves emissores de ràdio és absurd. El govern, millor que no es fiqui en aquestes qüestions. El govern, que governi, que és la seva obligació.

Joan Barcon

L'apotecari

JULIOL

Diumenge	1	Oliva
Dilluns	2	Torrents
Dimarts	3	Parera
Dimecres	4	Rahola
Dijous	5	Ochoa
Divendres	6	Oliva
Dissabte	7	Olivet
Diumenge	8	Jonch - Puig
Dilluns	9	Montaña
Dimarts	10	Ochoa
Dimecres	11	Oliva
Dijous	12	Olivet
Divendres	13	Parera
Dissabte	14	Rahola
Diumenge	15	Torrents

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Prevostl

Col·laboren: J. Aguiló Jo - Josep Garrell - J. Rovira Tenas - R. Munné i Coll Pere Canal - Martí Sunyol i Genís - Josep Badia i Moret - Montserrat Dalmau - Esteve Sarroca - Montserrat Ponsa - Jaume Ortuño - Francesc Sala i Carme Garrell

Correspondència: Carrer Clavé, 46

Corrector: Jaume Camp

Administració: Montserrat Ponsa

Imprimitx: Gràfiques Garrell

Vila oberta

Centre Comarcal del Vallès Oriental

Aquest Centre de Formació i Animació Teatral, va celebrar amb tota «pompa» la cloenda del Curs 1978-79, a la que assistiren el Director General de Cultura de la Generalitat, senyor Maragall, el Director de l'Institut del Teatre de Barcelona, Hermann Bonnin, el sots-director, Frederic Roda, el Batlle Rafael Ballús, el Conseller de Cultura, Concepció Navarrete, i el President de l'Associació Cultural, Gregori Resina, que acompanyats de 20 representacions de pobles del Vallès, recorregueren les instal·lacions i aules que el Centre Comarcal té en el Casal Pompeu Fabra.

Fou editada una memòria, per cert molt extensa i molt clarificadora de les activitats portades a terme i fins hi tot amb un avantprojecte pel futur del Centre i també el balanç econòmic del Curs al que hi assistiren gent de Barcelona, Cardedeu, Canovelles, Granollers, L'Ametlla del Vallès, La Garriga, La Roca, Les Franqueses, Lliçà d'Amunt, Mollet, Sant Celoni, Sant Fost de Capcentelles i Vilanova de La Roca.

Finalitzà l'acte a la Casa de Cultura, on es feren diferents parlaments i una representació de l'obra de Strimberg «La més forta» per Judith Gareley, de La Roca i Montse Mas, de Granollers, que realitzaren una bona interpretació. Hem de remarcar que aquestes dues novel·les actrius deixaren ben alt una mostra del treball aconseguit per aquest centre de cultura, juntament amb els alumnes que muntaren l'escenografia.

Cloenda d'«Eva al volante»

Montepio de Conductors i Motoristes de Granollers i Comarca, el passat dimecres dia 20, va celebrar la cloenda del tercer Curset Comarcal «Eva al volante», que consistia en classes de mecànica per a manteniment i urgència de possibles avaries en carretera. Quaranta senyores van participar. Aquest Curset, ja s'havia donat els anys 73 i 76, esperem que per la seva importància novament es celebri.

La Flama del Canigó a Granollers i al Vallès

Ha passat la Diada de Sant Joan, tan esperada pels que vivim a Catalunya. Per això els granollerins, el dissabte passat, vàrem festejar la «Revetlla» amb les tradicionals fogueres muntades per la mainada per places i carrers.

La Flama del Canigó, fou portada des de Coll d'Ares, per Josep Quintana, de l'Agrupació Excursionista i Josep Garrell, de la Societat Coral Amics de la Unió, que a la Porxada fou oferta a les poblacions de la Comarca, conjuntament amb l'Agrupació Excursionista i el Club Atlètic d'Atletisme.

Concert de la Coral Els Gorchs

Demà diumenge, dia 1, els granollerins de la Coral Els Gorchs, sota la direcció dels joves mestres Marquès i Sala, oferiran un concert a la població de Martorelles, amb motiu de la celebració de la Setmana de Cultura Catalana, en aquesta població del Vallès.

Aquesta aportació musical és amb el suport de la Delegació Comarcal d'Òmnium Cultural.

Grup de Germanor a Berga i a Mataró

L'agrupació Grup de Germanor, continua la seva tasca humanitària per a la tercera edat, recentment va realitzar una excursió a la població de Berga, juntament amb els avis granollerins, que foren rebuts pel Batlle Eugeni Nadal i pel president de l'ASVAT, Ramon Puigrodon. Aquesta ambaixada granollerina passà el dia a Berga, i van fer obsequi de ceràmiques de la nostra Porxada a les autoritats, a Ràdio Tàrraga, als presidents de l'Ateneu i de l'ASVAT, al Rector, a la Pubblica...

L'actuació del Grup Germanor va complaure molt als avis de Berga. En aquesta excursió va col·laborar-hi la Creu Roja.

El diumenge, 1 de juliol, a la Residència Sant Josep, de Mataró, a dos quarts de cinc de la tarda, tindrà lloc una vetllada artística-musical per aquest simpàtic Grup de Germanor que n'és impulsor Josep Bové «El Rapsode del Vallès».

Tres representacions teatrals

Obra Cultural de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis «la Caixa» amb la col·laboració del TAC i per mitjà de l'obra Culturalia 1979, oferirà tres interessants representacions teatrals a la ciutat.

Dijous, 5 de juliol, a les deu de la nit, en el Parc Municipal: ANTAVIANA, contes de Pere Calders i música de Sisa, pel Grup Dagoll - Dagom.

Dijous, 12 de juliol, a les deu de la nit, a Ca La Sila, Teatre Lliure, presenta LA NIT DE LES TRIBADES, de Per Olov Enquist, direcció Fabià Puigserver.

Dimarts, 17 de juliol, a les deu de la nit, a la Casa de Cultura, TRES CRITS I UNA SOLA VEU, de Carles Vallès, presentada per Joan Borràs.

Esperem que la gent de teatre no es deixarà perdre aquestes tres representacions teatrals.

Una precaució convenient

Aniria essent hora que es preveïés pel proper curs, la col·locació de limitacions de velocitat, de claus o montículs de ciment, perquè els cotxes haguessin de reduir la velocitat en uns punts molt conflictius i perillosos com són: prop de la Piscina Municipal, davant l'Escola del Treball, Col·legi Municipal, carrer Ponent, etc. És llàstima esperar sempre l'accident fatal.

Granollers, dia a dia

Amb aquest slogan de «Granollers, dia a dia», Ràdio Mataró, de freqüència modulada, a partir de dilluns dia 2 de juliol, de dos quarts de sis a les sis de la tarda, realitzarà una emissió de notícies de la nostra ciutat, tots els dies de la setmana.

Aquest interessant espai radiofònic que estarà a càrrec de Romà Hereter, de Mataró, serà amb la col·laboració de la Unió de Botiguers, per mitjà dels coordinadors granollerins Montserrat Terns i J. Cuevas.

Felicitem a la Unió de Botiguers per aquesta iniciativa de propagar la vida granollerina i tothom que vulgui donar alguna notícia ha d'enviar-la al carrer Santa Anna, 2.

Defuncions

Del 17 al 24 de juny, a Granollers, han mort: Carme Salomó i Malaespina, 74 anys, vídua Joan Artadella i Fontanals; Ramona Ralfart i Soler, 70 anys, vídua Ramon Ibáñez i Serralegui; Lluís Callejón i Berruezo, 82 anys, vidu Mercè Costa i Espinasa, i Antoni Martínez i Molina, 54 anys.

VACANCES DE PLAÇA GRAN

Comuniquem als nostres amables lectors, col·laboradors i firmes comercials, que la redacció de PLAÇA GRAN farà vacances el mes de juliol i Agost. Com a contrapartida preparem dos números extres: el de juliol tractarà dels 125 ANYS DEL TREN i DE SANITAT; per l'agost, els temes seran: LA FESTA MAJOR i LA RELIGIÓ AVUI.

Pel setembre tornarem a la lluita amb il·lusió i algunes millores.

Gràcies

Homenatge a la Bellesa

No són pas poques les persones que, posades davant d'una obra d'art, arronsen les espatlles. Per Nadal, quan reben felicitacions, no saben distingir entre un gravat de Dürer i una estampa d'en Ferrandis. Si hom els diu, davant d'una bona pintura, «això sí que és bo», ells repliquen: «ho serà per tu». I afegeixen: «una obra d'art ho és si agrada».

Aquesta sentència és una virtual bomba de mil megatons per a tots els museus del món. Car, si allò que contenen té valor *només si agrada*, si encara són —les obres d'art— allà dintre, és perquè encara queda força gent a la qual agraden; de manera que el dia (gens impossible) en què no quedi gent a qui agradin, aquells edificis seran convertits en despatxos, que donen més, i les teles que anomenem «immortals» aniran a cal draire. Aquestes persones, sense pensar-s'ho, són la prolongació dels incendiaris de l'any 36.

Ha estat gràcies a aquest criteri que a casa nostra tantes obres d'art, antigues i algunes modernes, han estat fetes malbé. Els primers dies de la guerra, un dels capitans manaires d'una ciutat catalana, en dir-li que anaven a cremar la catedral (cosa que afortunadament no ocorregué) va respondre: «sense tantes obres d'art també viurem», que és una resposta que la donaria un ase si pogués parlar. Ca-

balment, la sensibilitat per a la bellesa en general i per a l'art en particular és un dels drets que marquen el grau de civilització d'un poble, que equival a la distància que separa aquest poble del seu estadi primitiu d'habitants de les caver-

nes. Allò que sap greu és que aquesta insensibilitat més aviat és ben vista. Hom valora aquell home d'empenta que tira al dret i que va al gra i fa pessetes en poc temps, ni que tiri a terra aquella església romànica, si es tracta d'un paleta, i hi fa una casa de pisos com gàbies de periquitos. El respecte per una pedra antiga o per un ferro vell ha estat qualificat d'«estar per romanços» àdhuc entre gent d'església, principalment en el anys immediats al final de la guerra. Com a conseqüència, encara en molts llocs, els que van a missa són condemnats a haver de contemplar parets imitació marbre i altars de pedra artificial i plafons decorats (?) amb angelets bufadors, verges deliquescents i jesusos ambigus. Aquells bons homes no veien que una doctrina predicada dins un marc d'imitacions, de falsos marbres i de decoracions infantils, per força havia de ser rebuda pels destinataris com a quelcom també fals, infantil i inautèntic.

Segons Sant Tomàs (i en això fa joc amb tots els pensadors, començant per

Plató) la bellesa és la resplendor de la veritat». Qui, doncs, menysprea la resplendor, de fet menysprea la veritat que la irradia. No sentir la resplendor, estar mancat d'aquesta sensibilitat, és com ésser daltònic, no és cap pecat. Llavors, allò que cal, és confiar-se als que sí que la tenen. És entre tots que ho hem de fer tot. No és tant l'individu com la col·lectivitat la que ha de tenir el sentit de la bellesa i ha de buscar, guardar i respectar-ne totes les manifestacions.

Després d'aquesta mostra vergonyosa de tanta brutícia i de falta de respecte de tot que hem donat aquests dos primers anys d'estrena d'una relativa democràcia, ha arribat l'hora de rectificar. El nostre poble té recursos de sobres per a imposar el seny heretat dels nostres avantpassats i el seu bon gust, del qual encara en queden mostres tan glorioses com els centenars d'esglésies romàniques, joies del gòtic com Santa Maria del Mar, exemples neoclàssics... incloent-hi els valors moderns universalment reconeguts, els noms dels quals no cal ara inventariar.

L'abandó, el desmanec, la insensibilitat per a les coses belles voldria dir que no tenim raó o que l'hem perduda.

J. Rovira Tenas

Centre de Formació
de Conductors
SCALEXTRIC

Vostè necessita el Carnet

Benvingut
al permís de conduir
Aconseguiu-lo
sense esforç i pagueu-lo
sense problemes

PREUS POPULARS

Roger de Flor, 57 - Passeig Colon, 29
Telèfon 870 66 16
GRANOLLERS

ellams
Duplicator C.º, S. A.

Fundada en 1917

Màquines Multicopistes
Gravadors Electrònics de Clixés
Guillotines
Clixés Multicopista
Tipus Mecanogràfic i Electrònic
Tintes Multicopista
Tipus Emulsió i Oli
Corrector Clixés
Estolgs Estyletes per a dibuix clixés
Planxes per Offset

IMPORTANT: Totes les màquines i accessoris oferts en aquesta llista, són exclusivament importats del Japó

Distribuidor Oficial i Servei Tècnic

Llibreria Carbó

A. Clavé, 36 - Telèfon 870 04 32

La vista és la que treballa

Entre les moltes paraules incorrectes que usem sovint, avui volem remarcar aquestes dues: *pitari* i *oialà*.

El verb *pitari* és usat, actualment, amb molta freqüència, sobretot en el llenguatge parlat, com a sinònim de *rutllar*.

Fins ara, però, si no estem mal informats, l'Institut d'Estudis Catalans no ha incorporat aquest mot *pitari* al nostre diccionari. Cal admetre, però, que un dia o altre, potser, es decidirà a fer-ho, posat que es un verb que, com diem, té molta acceptació i molt ús. I, a més a més, cal convenir que es molt expressiu.

Mentrestant, però, hem de considerar-lo com un castellanisme, i, per tant, si volem dir, per exemple, *un negoci o un món que no pita del tot*, calara que diguem: *un negoci o un món que no rutlla del tot*, o també, *un negoci o un món que no marxa del tot*.

I avui que vivim en un món en el qual el predomini de l'automòbil és tan intens, fins i tot creiem que podem acceptar de dir: «un negoci o un món que no *carbura* del tot», encara que al Diccionari General de la Llengua Catalana, el verb *carburar* només tingui l'acceptació d'impregnar de composts volàtils de carboni. Però també opinem que aquest verb és molt expressiu i, àdhuc, adient.

Aprofitem aquesta avinentesa per a dir que el mot castellà *pito* (instrument per a produir sons aguts, mitjançant aire insuflat que ve a pegar obliquament contra la vora aguda de l'orifici de sortida) en català és *xiulet*, i que els derivats *pitari* i *pitada*, són respectivament, *xiular* i *xiulada* o *xiuletada*, *xiuladissa* o *xiuladera*.

La paraula *pita* només és admesa com a sinònim d'*atzavara*, com a acceptió de la fibra tèxtil procedent de les fulles d'atzavara o bé com a teixit d'ordit de pèl de cabra i tramat de cotó, llustrós, usat per a folres de mànigues en els vestits d'home. Però no és admissible com a senyal de desaprovació. Llavors, cal usar una de les paraules que hem assenyalat abans: *xiulada*, etc.

En quant a l'exclamació *oialà*, ja podem comprendre que, malgrat el seu ús tan i tan constant, és totalment inadmissible, posat que és una traducció literal del mot castellà, i en la nostra llengua tenim expressions, per cert molt boniques, per a substituir-la, com són, per exemple: *tant de bo!*, *Déu ho faci!* o *grat sia a Déu!*, segons el sentit que vulguem expressar.

Un altre dia continuarem parlant d'altres barbarismes molt usats a casa nostra, i que tots plegats hem d'esforçar-nos per a bandejar-los definitivament de la nostra bella parla.

I, per avui, prou. Gràcies per la vostra atenció.

R. M. C.

Notícia de l'Ajuntament

L'Urbanisme i la Hisenda

Aquesta setmana la Corporació Municipal celebrarà, si a Déu plau, dues sessions plenàries: Una d'especial, per a l'aprovació del Pressupost Ordinari pel segon semestre del corrent any 1979; i una altra d'extraordinària, en l'Ordre del dia de la qual hi figuren assumptes tan importants com són la revisió del Pla General d'Ordenació i la modificació d'Ordenances fiscals, nova classificació de vies públiques i operacions de tresoreria, tot això relacionat amb el mateix pressupost.

És hora, doncs, de començar a adoptar decisions en temes urbanístics i econòmics, que foren dos dels grans cavalls de batalla en la campanya electoral. En el primer, la capacitat de maniobra de l'Ajuntament és molt més clara que no pas en l'aspecte econòmic, en el qual es troba totalment condicionat per la situació de fallida. En aquest camp, calia decidir dintre d'aquest mes de juny —els designis de la gent de Madrid són inescrutables—, si es prorrogava el pressupost irreal, que ha regit durant el primer semestre, o bé se n'aprovava un de nou, quedant automàticament prorrogat aquell si no es feia l'opció. Com que el pressupost vigent, com hem dit, era irreal, no queda altre remei que confeccionar-ne un de més acostat a la realitat, amb l'obligació, per tant, d'incrementar els ingressos. Aquesta és, doncs, la primera decisió important dels Ajuntaments democràtics: augmentar els impostos. Trist privilegi dels hereus d'una situació catastròfica.

I, només, dues notes finals: 1.ª Mercès a una esmena de la Minoria catalana del Congrés, defensada pel diputat Ramon Trias Fargas, el Banc de Crèdit Local serà dotat amb seixanta mil milions de pessetes per tal de pagar deutes dels Ajuntaments. Confiam que n'arribin alguns. I, 2.ª de l'augment de preu de la gasolina, sembla que n'anirà una part als Ajuntaments, recollint una antiga proposta d'un competentíssim funcionari del nostre Municipi: L'interventor Sr. Pere Casanovas i Juncosa. I, com diu el nostre R. M. C., per avui prou. Ja en continuarem parlant en una altra ocasió.

Pere Canal

Ja hi tornem a ser

Encara no hem entrat a l'estiu, però sembla talment com si tothom n'hagués agafat ja la mentalitat; quan fa un parell de dies de bon sol, l'obsessió per emmorrer-se, per omplir carretes, platges, piscines, càmpings, esdevé una mena de mania col·lectiva; i cada dissabte i diumenge —i no parlem dels ponts!— ofereixen el mateix esdeveniment. Aquest afany, inquietud, pessigolleig irresistible, o com volgueu dir-ne, és el símptoma clar d'una malaltia general que ens afecta a tots: l'opressió asfixiant de la vida rutinària.

I això per què? No hi para gaire esment ningú a cercar-ne les causes reals. Segurament, obeint un mecanisme d'intimitat autodefensa, no ens atrevim a confessar que els agents transmissors d'aquesta malaltia som nosaltres mateixos, immersos en el peix gegantí que es mossega la cua.

Si ho mirem fredament, veurem que a través dels convenis col·lectius, de les millores socials obtingudes, etc., la gent treballa uns horaris més racionals, amb hores de lleure i dies d'esbargiment suficients. Les condicions de la feina, en general, tampoc no tenen la duresa d'altres temps. En tot això s'ha anat millorant d'una manera clara. Per què, doncs, el frenesí de l'evasió?

Hi ha, evidentment, el climax de la gran ciutat: és un fet que no pot negar-se (el soroll, l'aire insà, la congestió, etc.). Però, per què els èxodes massius de poble a poble, de vila a vila, de platja a platja...? Aquí hi rau una altra mena de misteri i un factor desencadenant no-

vell: la incapacitat de saber trobar en un mateix la via de l'evasió, del gaudi, del descans, fora de la voràgine col·lectiva. Perquè no podem pas negar, objectivament parlant, que aquell que ha fet quilòmetres sota un sol estavellador i conviscut en unes platges saturades de gent, hauria estat molt més fresc, tranquil i descansat al passeig o a la plaça del seu poble, al bosc veí o al balcó de casa seva: llegint, badant, escoltant música o jugant a cartes.

Això ens porta a menysvalorar la intimitat, a tenir una mena de pànic de la nostra vida interior, un temor estrany envers la solitud. Potser rau aquí la motivació profunda de la bogeria col·lectiva que invadeix totes les comarques i tots els racons amb un frenesí incontrolat. Marxar uns dies fora de casa, el canvi total que poden representar unes vacances, és una mesura necessària i positiva; no cal negar-ho, i cadascú escolleix la via o el sentit que més li plau en plantejar-les. Ara, convertir aquesta necessitat en una mena de costum ritual, no sols és absurd, sinó que fins i tot és desvirtuar-ne el valor.

Els homes, animals racionals, sovint no pensem. Si a la manca de raonament lògic hi afegim la manca de cultura cívica, que desgraciadament ens és una nota característica, potser sabrem explicar-nos alguna cosa de tot el que hem anat dient.

I consti que un dia de mar i sol en un ambient sense sorolls ni ebullicions humanes és un sedant esplèndid que a tots ens va bé.

Marti Sunyol i Genís

PlaçaGran

Publicació Granollera

Anuncieu-hi!

Com passen les Vaco

L'Alcalde, un conseller, un sindicalista, un estudiant de «Plaça Gran» i un pagès, ens expliquen

De les respostes rebudes, en trobareu algunes «molt prudentes» i lacòniques com la del Sr. Alcalde que contrasta amb la nota humorística i optimista d'Enric Garrell que li agradaria tenir un llac en el sot. D'altra banda en «Papitu» Saborit aprofita l'avinentsa per a denunciar la manca d'espais verds.

Rafel Ballús

Alcalde

—Quatre.

—Jo em quedaré a Granollers, però intentaré que la família pugui gaudir d'uns dies de vacances.

—A la muntanya.

—Poesia.

—Sí, perquè es pot gaudir més dels fills.

—Passejar per la muntanya.

—Depèn.

—???

Oriol Montaña

Conseller

—Som onze i el pressupost és el lloguer d'un apartament a la platja.

—La major part del temps la passem al Vallès i aproximadament un mes a al platja. Encara que jo fa més de vint-i-cinc anys que no he fet un mes seguit de vacances.

—La anterior contesta.

—Clàssics, llatins i grecs.

—A casa meva hi ha bastant dispersió.

—Després de fer esport tota la vida, als cinquanta anys la major aptitud que em queda és prendre el sol i fer alguna excursió amb fins gastronòmics.

—Depèn de les colònies. Alguns hi van.

—Suprimir el trànsit rodat i canviar el clima.

Josep Saborit

Ebanista

—Som quatre, matrimoni i dos fills. Cap diner. Els fills cobreixen despeses amb els seus sous.

—Ens quedem. Els fills surten, poc o molt.

—Els fills sembla que prefereixen el mar. Jo preferiria la muntanya.

—Els dies que pugui fer vacances, procuraré llegir llibres lleugers, amables i relaxants, que tingui al meu abast.

—No. Però és un parèntesi síquicament bo. Prepara per la propera etapa de convivència familiar i de treball.

—Ja no. En En tinc prou amb l'esforç físic del treball manual.

—Sí, així s'acostumen a conviure d'una manera comunitària. Sortir de la rutina familiar els és font d'experiència.

—Tot. La seva situació geogràfica i climàtica la fa físicament incòmoda. La seva estratificació socio-econòmica, dificulta la pràctica del lleure compartit. Adhuc la seva distribució urbana i viària contribueix a agreujar la incomoditat. La seva forma allargassada amb nuclis de composició social molt concrets i divergents, la seva manca d'espais verds prop d'aquests nuclis, el seu allunyament dels espais naturals (boscos, prats, fonts) on esplaiar-se ho corroboren. Cal tenir cura que el creixement urbà no agreugi la situació.

Roser Miró i Roura

Mestressa

—Aquest any som per primera vegada tres i el pressupost depèn de sí podem marxar.

—Ens agradaria sortir.

—Ens agradaria anar a les Illes, però l'assumpte no està del tot clar, doncs no sabem com hi anirem depèn dels bitllets.

—No crec que en pugui llegir gaires doncs el nou membre de la nostra família no ens deixarà massa temps, però si pogués intentaria llegir alguna cosa sobre urbanisme.

—Aquest any almenys crec que sí, doncs serà ideal per la coneixença del nou membre de la família.

—La natació però només a l'estiu.

—Quan sigui l'hora ja m'ho plantejaré.

—Crec que hi falta quasi de tot, podríem dir espai verds, places, un teatre per desenvolupar els intents que es fan a la ciutat sobretot a l'estiu que és quan es podrien fer moltes coses.

Enric Garrell i Homs

Estudiant de Medicina

—Actualment som cinc, a més de sir Louis i el gat.

El pressupost, d'acord amb les Corts Casolanes, ascendeix aquest any a un 151.146 % del pressupost general, dir-ho en números concrets em sembla indiscret).

—Ara que els nens ens hem fet grans, cadascú escolleix. Jo sempre que puc faig un tomb per l'estranger, així aquest any penso anar a Euskadi.

—A mi, particularment, m'agrada tenir el clatell en herba fresca i els peus en remull.

—A part de coses d'estudi, alguna cosa de cosmologia, H. Miller, Anais Nin, Bukowsky i quan tingui ganes de riure el Woody Allen, la Mafalda i la Constitució.

—A casa com que tothom llaura pel seu cantó, és precisament durant les vacances quan menys vida familiar es fa. Ara bé, és probable que en altres famílies passi a l'inrevés i sia aquesta època de l'any quan s'estableix més comunicació entre els membres (pensant, sobretot, que si els fills no claudiquen a les vacances familiars, es queden sense).

ances els granollerins

ant, una mestressa de casa, un col·laborador
u pressupost, que pensen llegir, on aniran...

Aquestes són les vuit preguntes formulades:

- Quants sou de Família, i quin pressupost hi dediqueu?
- Us quedeu a Granollers o sortiu?
- Aneu al mar o a la muntanya?
- Quins llibres penses llegir?
- Creus que s'intensifica la vida familiar en aquesta època?
- Practiques algun esport? Quin? Amb quina regularitat?
- Ets partidari d'enviar a colònies els teus fills?
- Què penses que hi fa falta a Granollers, per a ésser una ciutat agradable a l'estiu?

—El dòmino cada dia després de dinar (encara que el meu preferit és fer «borilles»).

—Com? És que la Guinea no és independent?

—No només per a l'estiu, sinó per a tot l'any, suggeriria un llac artificial allà on se'n diu el sot i que en volen fer un aparcament, un bon filat a la riera, així com un circuit tancat de televisió per a la vila per a retransmetre els plens municipals (en lloc dels Roper).

Joan Colomé

Col·laborador
de «Plaça Gran»

—Som cinc de família. El pressupost és una mica més crescut que el d'un mes normal. Haig d'advertir que vacances formals no en fem. Descansem una mica més del normal. I total, la família sortim uns deu o dotze dies.

—Com us he dit, i donat que només tenim un mes de vacances, només sor-

tim deu o dotze dies, durant la resta dels dies fem sortides d'un dia a mar o muntanya.

—La sortida llarga sempre és a muntanya. Ens va més bé a tots. És més sa. Camines més i allà dalt no hi ha tanta contaminació com per aquí baix.

—Llegeixo i rellegeixo. Aquest estiu li toca justificació de Catalunya de Josep Armengou, que us recomano, i els Moviments d'Emancipació Nacional de l'Andreu Nin. Hi ha teatre que espera, i poesia, que rellegeixo sempre. A veure el que dóna de si el temps de vacances.

—Lògicament. Les converses familiars poden allargar-se més i sense límits. Això fa que ens coneixem més bé tots. Amb massa ocupacions, de vegades arribes a desconèixer els de casa.

—Només practico esports a l'estiu: Natació i caminar.

—Sí. En general van bé perquè els infants s'adaptin amb gent diferent a la que tracten durant l'any: Pares i Mestres i nens de l'escola.

—Més espais verds, on passejar i as-

seure's a enraonar. Un desig boig, que al Centre de Granollers no hi hagués circulació.

Anton Palau i Brossa

Pagès

—Actualment som quatre de família. Vacances no en fem. Tenim dificultat per no trobar gent que ens ajudi per les feines de la collita i de la ramaderia. Això és molt obligant. No vol dir però, que ara que els fills han tornat tots de la «mili», podem deixar una mica la feina. Pressupost especial, com pots veure, no n'hi dediquem cap.

—Quan hem sortit, sortides de quatre o cinc dies, anem cap a Lleida que és d'allà on és filla la meva dona. De passada hi hem après coses per a millorar la feina.

—No tinc cap preferència.

—El «tras» de la feina a l'estiu és més viu que no pas la resta de l'any. Llibres no en llegeixo habitualment. Quan hi ha una mica de descans em dedico a llegir el diari més sovint. De vegades he fet seguir alguna cosa que el fill estudiant deixa per casa, però si t'haig de ser franc, aquesta colla llegeix cada cosa més complicada... Amb menys paper imprès també passariem.

—Féu cada pregunta! Si no em vaga. Abans però em movia una mica més que ara. Practicava l'esport de llevar-me d'hora: quan em donaven l'aigua per regar, de vegades eren les tres de la matinada.

—Granollers, que hi vinc tres o quatre vegades per setmana, cada vegada és més complicat. Aviat ja no serà agradable ni a l'estiu ni a l'hivern, ni mai. Per ser més agradable li sobra gent i massa pisos.

Foto *Battle*
Revelat de color fet per KODAK

Volem una Escola catalana

Sí, volem una Escola Catalana com la que tinguérem durant la República. Ben entès, que la catalanització de l'escola va fer-se, aleshores, al marge de les atribucions que ens atorgava l'Estatut del 1932. Puix amb aquell Estatut la Generalitat no obtingué pas el traspàs dels serveis de l'ensenyament primari, que seguí essent mantingut i orientat per l'Estat Espanyol. Catalunya només podia crear pel seu compte i cost les escoles que cregués necessàries però les Escoles Nacionals foren sostingudes amb mestres nacionals amb l'orientació i administració del Ministeri d'Educació Pública.

Com va fer-se, doncs, la catalanització de les escoles nacionals a Catalunya? En el moment de caure la dictadura les escoles nacionals de Catalunya eren regentades majorment per mestres no catalans. Els mestres catalans exercien llur professió en centres d'ensenyament de caràcter privat, per diverses raons.

En primer lloc l'escola privada oferia majors possibilitats de renovació pedagògica i, en general, actuava amb un esperit de catalanitat impracticable a les escoles nacionals manipulades políticament per les lleis de la Dictadura.

En segon lloc, el sistema de provisió de mestres a l'escola nacional feia que un mestre català, en ingressar al Magisteri Nacional, podés ésser destinat a qualsevol lloc d'Espanya. Si a tot això hi afegim la facilitat existent aleshores de trobar feina sense moure's de Catalunya, comprendrem per què durant la Dictadura dels anys vint ingressaven tants pocs mestres catalans al Magisteri Nacional i el perquè les nostres escoles eren en mans de mestres forasters.

En venir la República les coses canviaren. Marcellí Domingo, Ministre d'Educació, modificà la forma d'ingrés, establí la coeducació, dictà la llei del català a l'escola i trencà moltes rutines en el camp de l'ensenyament. D'altra banda els Ajuntaments democràtics mostraren arreu un gran interès, dictà la llei del català a l'escola i establiren en la majoria dels pobles i ciutats els ajuts morals i materials que l'escola necessitava.

I ben aviat es féu el miracle. Amb poc més de cinc anys molts mestres catalans ingressaren al Magisteri Nacional, i en venir la guerra, la majoria de les escoles de Catalunya eren regentades per mestres catalans.

Ara es diu que l'Estatut del 1979 cedirà a la Generalitat els serveis d'ensenyament en tots els seus graus. Mentre això no sigui un fet real i absolut, bo seria que, com mesura de provisió, els mestres catalans veiessin la necessitat d'ingressar al Magisteri Nacional i que ho fessin com més aviat millor. Puix els canvis de situacions legals són sempre llargs i complicats.

Tenim l'experiència de com va catalanitzar-se l'escola oficial en una situació semblant a la present i sabem que això no pot fer-se amb mestres forasters. L'escola serà realment catalana quan estigui majorment en mans de mestres catalans. Si després les lleis ho sancionen favorablement benvingudes seran les lleis.

Mentrestant anem per feina i siguem realistes. Cada mestre català a l'escola nacional és un soldat més que lluita per la recuperació de tantes coses perdudes. L'experiència ens marca un camí. Seguim-lo, si volem tenir aviat una Escola Catalana.

Josep Badia i Moret

Llibres Catalans

Personatges

de Montserrat Roig

Editorial Pòrtic

Un recull d'entrevistes fetes per TV en el programa que porta el títol del llibre, on hi veiem entrevistats d'un gran contingut humà, a part les seves característiques professionals: Marta Mata, Francesc de B. Moll, Maria Aurèlia Capmany, Lola Anglada, Antoni Tàpies, Núria Espert, Pep Jai, Cassià Just. He seguit amb interès les entrevistes de la M. Roig i he admirat aquesta saviesa intuïtiva d'entrar dins els personatges, despullant-los, pressionant-los a què diguin la seva veritat. He llegit detingudament, per exemple, l'encontre amb l'abat de Montserrat i és una peça magistral. ¿Teniu por de la mort?, li pregunta. —¿No us ha entrat mai el dubte que potser el més enllà no existeix? —¿Dubteu? —¿Us agrada, a vós mateix? És atrevida aquesta Montserrat Roig. Deliciosament atrevida.

J. B. D.

**Blindem la seva porta
en 6 hores**

Hi col·loquem

1 planxa d'acer

1 pany anti-robo amb

10 punts de tancament

Segures impossibles d'obrir
amb claus falses, rossinyol, etc
Truqueu al 870 08 27

CALÇATS CANAL

Carrer Sant Roc, 21 - Telèfon 870 06 31

GRANOLLERS

antoni ARENAS

pintura publicitària

Especialiatat amb retolament de cotxes i valles

Taller: Carrer Corró, 215 - Telèfon 870 16 61 - GRANOLLERS

L'art de regar

Regar les plantes és cosa senzilla si hom fa la feina pensant el que fa. Són moltes les persones que quan reguen els seus testos, fan un escampall de terra que deixen les plantes despallades, també això té l'inconvenient que es perdin les granes, que, d'una manera espontània les flors van deixant per a la seva reproducció.

Als grans jardins amb aspersors, aquestes coses no passen, però quan es tracta de regar amb manguera o regadores, es fan molts disbarats. Cal saber que els horaris per regar, oficialment, són d'11 del vespre a les 7 del matí i que la millor hora per fer-ho és de banda de nit ja que així dura més l'aigua a la planta i té unes hores més per a vigoritzar-se i aguantar el sol del dia vinent.

Si sembreu granes, no les regueu mai amb aigua directament, cal tenir un atomitzador i per als testos una regadora no molt gran. Regar les flors és, com dic al començament, un art que es va adquirint observant l'agraïment de les mateixes: el seu llenguatge és fàcil. De la manera que es desenrotllaran les vostres plantes us demostraran el seu apreciació a l'amor amb què les tracteu.

No és bonic un test amb fulles seques i marcides: tampoc no volen la terra massa atapeïda, si la terra és bona això ja no passa, no obstant, si teniu algun test que no agafa bé l'aigua, remeneu-li la terra després d'haver-lo tingut unes hores dintre l'aigua cobert totalment.

La delicadesa de les flors és molt gran i segons com es mouen, en un mal gest, es pot malmetre una poncella que ha costat un any a créixer.

Hem d'estar segurs que les plantes coneixen la persona que en té cura. Savis sobre la matèria, asseguruen que les plantes emeten sons de queixa o de gratitud. Jo ho crec.

Montserrat Dalmau

N. de R. Felicitem la Montserrat Dalmau per la seva intuïció en tractar temes. Després de lliurar els seus originals, constatarem que T.V. es va fer ressò dels seus consells.

GLOSES

Lectures mal aprofitades

Tots sabem que els llibres han estat fets amb el fi d'escampar uns coneixements útils que millorin el nostre nivell cultural, o bé per a desvetllar profitoses reflexions sobre les conquestes més profundes del pensament humà.

D'altres n'hi ha, també, fills de la més pura fantasia, que aspiren simplement a la divulgació d'un fets imaginaris, amb la sana finalitat de distreure la nostra atenció i mirar de subjugar-la, gràcies a la relació de passions i aventures que podrien haver estat tan reals com la mateixa vida.

Amb aquest modest desig de distracció, ens hem acostumat, any ha, a emportar-nos al llit un llibre, judicat interessant, per tal que ens alleugi l'ànim de les angoixes quotidianes, i ens ajudi a decantar-lo cap a un estat de serena relaxació, preludi obligat d'un son tranquil i reparador.

Quan ens fem al llit, obrim el llibre per la pàgina on hem deixat el senyal de la darrera lectura. A vegades hem de tornar a llegir un parell de pàgines endarrerides a fi de reprendre el fil de la narració. És una pena haver de notar que el dia abans ja teniem l'ànim endormiscat quan vam llegir-les. I, dit això, hem de confessar la nostra lamentable contradicció de cada nit, car, per una banda, volem que la lectura ens desvetlli el plaer de les belles narracions, però, per l'altra, també desitgem que ens ajudi a esmoreir la nostra atenció i ens ajudi a aconseguir un dolç repòs.

Algunes vegades passa que, ja mig adormits, el llibre cau de les nostres mans a terra. L'ensurt d'aquest soroll ens torna a desvetllar el temps just d'aprofitar-lo per apagar el llum. I... bona nit i bona hora.

L'endemà recollim el llibre de terra per a continuar, una altra nit, aquesta diària cançó de l'enfadós, amb una constància que ens avergonyeix.

XIXU

Cuina

«Gazpacho»

El «gazpacho» és un d'aquells invents saludables, fet per la gent del camp d'Andalusia, i que té la finalitat de temperar la sed en els rigors de la calor. Sembla però, que ha estat en èpoques passades plat únic per a molts, és a dir, que servia igual per a calmar la sed, com per entretenir la gana a més d'un.

Ara, d'un temps ençà, s'ha convertit en plat típic i que hom pot trobar a les cartes dels millors restaurants del nostre país.

Penso que és una deliciosa forma de començar un dinar o sopar d'estiu i de fàcil preparació (la forma que jo us donaré, no la que fan en veritat, en el «cor-tijos»).

Si teniu una líquadora, només cal rentar els ingredients i passar-los:

2 kg. de tomàquet molt madur.

2 cebes tendres

1 cap d'alls tendres.

1 cogombre.

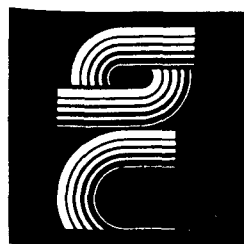
1/2 kg. de pebrots vermells (poden ser també verds). Col·locar-ho en un pot i afegir-hi 1 cullerada de pebre vermell, sal, oli d'oliva (unes 8 cullerades) i vinagre (unes 4 cullerades).

Poseu en remull 5 llesques de pa amb aigua (aprox. 1 litre). Bateu-ho amb una batedora i afegiu-ho als ingredients sortints de la líquadora. Deixeu-ho a la nevera i serviu-ho fresc.

Talleu a part trossets de tomàquet, de pebrot, de cogombre, de ceba i de pa, perquè cadascú se serveixi el que vulgui dins dels seu «gazpacho».

Qui no tingui líquadora ha de batre-ho tot amb una batedora qualsevol. La feina grossa està en que cal colar-ho tot.

Montserrat Ponsa

CODINACH

Plaça de les Olles, 1
Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances

El Montseny degradat

El nostre Montseny mai no havia estat tan degradat ni havia esdevingut amb tanta intensitat niu de més i més especulacions forestals, industrials (pedreres) i urbanístiques com ho està sent ara des que va ésser declarat Parc Natural, sembla talment que el fet de declarar-lo Parc hagi servit de «tapadora» per a poder-hi especular i destrossar molt més lliurement urbanitzadors, icones i diputacions.

S'han produït, i s'estan produint encara ara, tales industrials de faig al costat de cartells que diuen «Respetar las plantas», aquests faigs esmentats estan sent substituïts per una espècie de pins que vénen de l'estranger, els quals, evidentment, moren i creixen malament perquè allà és precisament terra de faigs i no de pins. Es fa i es continua fent aquesta barbàrie a les fagedes del Montseny, les quals són actualment les més meridionals d'Europa. S'estan explotant, també allà dintre, grans pedreres les quals provoquen una gran erosió. Per a tallar els arbres, no cal dir que obren barroeres pistes i més pistes a dojo les

quals formen una macabra xarxa que va de Nord a Sud i de Llevant a Ponent totes les vessants, turons i turo-nets del Montseny. També després d'escapçar, sense embuts, tot un avantcim del Turó de l'Home i de fer una bestial i desmesurada carretera fins dalt, s'hi ha construït, fa ja uns quants anys, una provocadora Base Militar, coses que, també com les altres, són totalment contradictòries als principis de qualsevol Parc Natural.

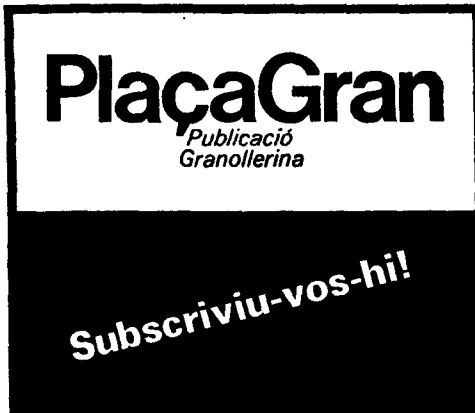
Tallar bosc? Obrir pistes a dojo? Ex-

plotació de pedreres? Bases Militars? Tot això dintre d'un Parc Natural i d'una zona que ha estat declarada Reserva Europea de la Biosfera. ¿Quin paper hi juguen doncs ICONA i les Excel·lentíssimes Diputacions de Barcelona i Girona davant de totes aquestes irregularitats? A qui i a què serveixen realment totes aquestes institucions abans esmentades ¿Què salvaguarden i administren del nostre Patrimoni Natural?

No. Rotundament, no. Cal que ens mobilitzem i ens conscienciem tots per aturar d'un cop el que està passant amb el nostre Montseny, el qual, d'una manera ara ja desenfrenada, estan acabant de liquidar del tot. Pensem seriosament que si restem amb els braços creuats i contemplem passivament aquesta degradació serem també autèntics culpables i responsables d'aquesta trista i desoladora fi del Montseny.

Conscienciem-nos i conscienciem per així ser a temps encara a salvar el Montseny.

Grup de Defensa del Patrimoni Natural de l'Agrupació Excursionista de Granollers

Mutualidad de Previsión Social fundada en 1930

**Montepío de Conductores y Motoristas
de Granollers y su comarca**

**2.^{on} Campionat Regional i 3.er Local
d'Habilitat de Conductors de Camions
Trailer i Autocar**

Diumenge, 1 de juliol '79 - Matí, a les 9

Organitza

Montepio de Conductors de Granollers i Comarca

Patrocina: Chrysler España, S. A. Col·labora Eutrasa Concesionari Chrysler

Lloc: Carrer Pío XII (davant Pavelló Esportiu Municipal)

«Sweet Movie» film polèmic

Bé, ja tinc les ulleres noves i és una sort, doncs així podré tornar a veure la pel·lícula d'en Dusan Makavejev «Sweet Movie» que es projecta al Principal. Recordo que quan la vaig veure fa uns anys a París, molta gent marxava del cinema perquè no podia aguantar el què passava per la pantalla. Recordo també que un cop acabada la projecció, en sortir al carrer, vàrem passar pel davant d'una pastisseria amb uns aparadors plens de bombons i xocolates i tant els meus amics com jo fèrem un gest de fàstic i vam mirar cap una altra banda. Els que llegeixin això i no hagin vist «Sweet Movie» es preguntaran, potser, si és que n'hi ha per tant, alguns dels que ho hagin fet ja no s'ho preguntaran. Dusan Makavejev, autor de «El hombre no es un pájaro» (1965), «La tragedia de una empleada de teléfonos» (1966), «Nevinost Bez Zastite» (1967), ha fet una mena de conte per a gent gran l'ha traduït a unes imatges que des del començament i tot sovint poden arribar a... «herir la sensibilidad del espectador». Si no us agraden els plats forts no aneu al Principal, ara, la recomano ja que poques vegades podem veure obres

com aquestes, tant pel seu argument com per la seva posta en escena.

En el Majèstic tenim un programa doble, «a priori» força interessant; són dues pel·lícules que s'inclouen en l'apartat del Cinema Fantàstic però concebudes de diferent manera. «El ladrón de Bagdad» (1940) és una co-realització de Michael Powell (soberbi «Peeping Tom»), en Tim Whelan i en Ludwig Berger, hi trobem tot el món màgic dels contes de «Les mil i una nit». Genis dins d'ampolles, catifes voladores, princeses i fantasia impregnats del to nostàlgic de les pel·lícules d'abans. L'altra és «El enjambre» 1978 d'en Irving Allen, productor de films de ciència-ficció i passat a director, on al costat de milions d'abelles enfollides i que es dediquen a matar a gent hi trobem un pomell de flors mig pansides del cinema americà (Olivia de Havilland, ePetr Fonda i alguna poncella com la Katharine Ross). Pot estar bé.

I al Mundial fan «El sacerdote» d'Eloy de la Iglesia, senyor del que ja en vaig parlar, d'ell i de la seva obra a propòsit de «El diputado».

Jaume Ortuño

Agenda

Cinema

ASTORIA

Toncat per vacances fins el dia 26 d'agost

MAJESTIC

El Enjambre
El ladrón de Bagdad

MUNDIAL

El sacerdote
El testigo debe callar

PRINCIPAL

Sweet Movie

Exposicions

Museu de Granollers
Peces del museu
Exposició a
Lola Anglada

Casino

Rafael Cortiella - olis
Amén Suárez - aquarel·les

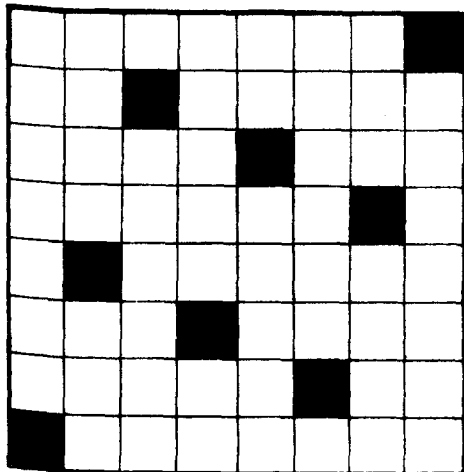
Sala Sant Jordi de la
Caixa d'Estalvis de Catalunya

Pere Bufí
Dibuixos a la ploma

A B, Galeria d'Art
Homenatge a Juli Viñeta

Caixa d'Estalvis Laietana
Pintures Xecs

Mots encruats - 28 • Quico

HORIZONTALS

1. Seguit del 7-V, cap-gros. — 2. Prefix llatí que indica direcció. Assignatura fatídica. — 3. Ho diuen els castellans per dir poc. Companyia Arrendatària de Tabacs. — 4. Els

de paper es cremen molt de pressa. La primera. — 5. La que fa divuit. Que és executat amb les mans. — 6. Ho crida la gent a les curses de braus. Embriac. — 7. Al revés i en plural, lletra grega. Ecs. — 8. Encarregada de la caixa.

VERTICALS

1. Cullereta. — 2. Crit de la 4-V. Al revés, Sant Pere hi està a la porta. — 3. A les matricules de Lleida. Estel amb cua. — 4. Femella del llop. Interjecció afirmativa. — 5. Article. Unifica. — 6. Al revés, cercar, escorcollar. La segona. — 7. Vegi's l'1-H. Al revés, darrera. — 8. Relatiu a la Itàlia antiga (fem.).

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Foguera. — 2. At. Atona. — 3. IorC. Don. — 4. Abisme. I. — 5. N. Betes. — 6. Geo. laiS. — 7. istes. Ro. — 8. Aspires.

V.: 1. Falangi. — 2. ótoB. esA. — 3. G. Ribots. — 4. uacsE. Ep. — 5. Et. malsl. — 6. Rodeta. R. — 7. anO. Eire. — 8. Anissos.

Foto *Battle*

Revelat de color fet per KODAK

SUPER-VIATGES

A LOS ANGELES I HAWAII

I es visita també DISNEYLANDIA, HONOLULÚ,
HOLLYWOOD i PEARL HARBOUR.

Participi en aquest sorteig excepcional.

Del 15 de Juny al 31 de Juliol demani informació i
reculli els números a la seva Oficina.

Si encara no hi-té compte, ara és el moment d'obrir-lo.

CAIXA D'ESTALVIS DE CATALUNYA

LA CAIXA DE TOTS